

Benvolgut/da:

En aquestes etapes de la desescalada desitjo compartir amb tu algunes reflexions a partir del que hem viscut durant aquests mesos i pensant en els reptes que haurem d'afrontar a partir d'ara. Segur que durant aquests llargs dies de confinament hem experimentat sentiments intensos i ens hem fet moltes preguntes. Senzillament, voldria oferir-te una reflexió per si et pot fer servei.

### **1. La pandèmia com a experiència del mal, del sofriment i de la fragilitat.**

Hem descobert que, malgrat tota la tecnologia i la ciència, som més vulnerables i més mortals que mai. Un simple organisme petit i totalment invisible, ha fet trontollar el món sencer i desitjar més que mai la vida, la salut, les relacions socials, «la normalitat». Les dades dels contagiats, dels malalts, dels difunts... ens han omplert de temor i ens han fet adonar de la nostra fragilitat.

Constatem que moltes famílies no arriben a final de mes i han de recórrer a cercar ajudes que no s'imaginaven que necessitarien. A més, cal pensar en el present i en el futur amb els problemes laborals, empresarials i de les administracions que caldrà afrontar.

Ben segur que t'has preguntat: per què Déu ho permet? Com entendre que Déu ens estima en aquesta situació? Com ens ajuda la nostra fe cristiana a viure aquesta pandèmia?

En el Llibre de la Saviesa trobem una afirmació fonamental: «Déu no va fer la mort, ni troba cap gust a destruir els qui viuen. Déu ho ha creat tot perquè visqui» (Sv 1,13.14). I, en l'evangeli de Joan llegim: «Déu ha enviat el seu Fill al món no per condemnar-lo, sinó per salvar-lo» (Jn 12,47). Jesús assumeix els nostres mals i dolors –fins i tot la mort– precisament per oferir-nos Vida.

Els sofriments d'aquest temps ¿no poden ser també ocasió per descobrir la presència de Déu, que té cura de tots nosaltres enmig d'aquestes calamitats? Perquè no hi ha res més pagà i anticristià que considerar l'epidèmia com un càstig de Déu.

### **2. La pandèmia com a experiència de la misericòrdia, de la bondat i del servei.**

Estem envoltats i acompanyats per persones bones, entregades, solidàries, servicials, preocupades pel bé dels altres i per oferir l'ajuda que calgui a qui ho necessiti. El papa Francesc ha parlat sovint «dels sants de la casa del costat». És important recordar-les amb agraïment en la nostra pregària. No podem oblidar el treball dels voluntaris de Càritas i de tots els altres voluntaris que col·laboren per atendre les persones més vulnerables i necessitades d'ajuda.

Certament, hem viscut de moltes maneres les obres de misericòrdia, i així s'ha mostrat la misericòrdia de Déu. Aquest dies han ressonat en el cor de molts aquestes paraules de Jesús: «El que heu fet a cadascun d'aquests germans meus més petits, m'ho heu fet a mi» (Mt 25, 40).

### **3. La pandèmia i l'experiència creient.**

Durant setmanes no hem pogut celebrar comunitàriament i presencialment la nostra fe, a causa de les mesures sanitàries, precisament per vetllar per la vida i la salut de les persones i famílies. Algú m'ha manifestat: «Que el dejuni obligat de la Missa ens porti a tenir-ne més

fam». L'experiència viscuda ha de fer més desitjada la celebració de la nostra fe en la comunitat parroquial.

#### **4. La pandèmia, una invitació a la humanització de la vida.**

Durant el confinament hem constatat situacions de deshumanització: sofrir la malaltia en solitud, no poder acompanyar el final de les persones estimades... El tancament de les escoles, instituts i universitats...

Tots aquests impediments ens han fet adonar de la necessitat d'aquesta «normalitat» quotidiana que potser s'havia convertit en una rutina poc valorada. Alhora, hem constatat que totes aquestes situacions «des-humanitzaven» la nostra vida.

Però ara hem de tornar a viure com abans de la pandèmia? No podem tornar pas a una normalitat que en molts aspectes no tenia res de normal ni de cristiana, perquè exclouia persones, posava el benefici al centre de tot, ens donava falses seguretats i maltractava la nostra terra.

Cal prioritzar algunes actituds si volem «humanitzar» la vida personal i social:

**A-** Aconseguir una convivència fonamentada en el respecte a les persones i en la preocupació pel bé comú.

**B-** La pandèmia ens ha ensenyat que hem de ser solidaris si volem humanitzar la vida social.

**C-** Apostar per la cultura de la vida. Ens cal fer una aposta per valorar i guardar la vida des de la concepció fins a la mort natural amb una atenció especial al col·lectiu dels ancians, els més oblidats.

**D-** Enfortir la vida familiar experimentada aquets dies convivint a la llar i amb les trucades a familiars i amics interessant-nos per la seva salut.

**E-** Ens cal passar del jo, jo, jo... als nosaltres, nosaltres, nosaltres.

**F-** Hem de procurar cada dia, que la terra, com a casa de tots, es mantingui neta, sense contaminació ni malbaratament dels recursos.

#### **5. La pandèmia i la necessitat de la caritat.**

La pandèmia portarà greus conseqüències econòmiques que es manifestaran sobretot en la pèrdua de molts llocs de treball. Caldrà exigir a les persones que es dediquen a la política que prenguin decisions i instaurin mesures per a una veritable economia de comunió, en què la persona humana sigui el centre de l'activitat econòmica i laboral.

La greu situació d'atur que es preveu, l'atenció sempre necessària als immigrants i als més vulnerables, ens exigeix com a cristians una actitud de veritable «caritat» envers les persones i famílies afectades. Hem d'estar disposats a fer un esforç per compartir els nostres béns, diners, temps i qualitats amb les institucions que, com Càritas, ja ho fan.

Deixem que ressoni en el nostre cor la gran pregunta de Déu, tan vàlida en començar com en acabar la història humana: «Què n'has fet, del teu germà?».

Acabo amb la felicitació a tots els parroquians –cadascun des de les vostres circumstàncies i responsabilitats– que heu actuat amb esperit cívic i solidari; i a tots els que heu viscut aquest temps amb fe, esperança, caritat i pregant per tothom.

Una abraçada!

Jaume Grané